

Hồi 4

Kiến trên băng

1.

Người trèo cây không xuống được

Lúc này, Trang Hoài Phi đang thắng thốt ngạc nhiên. Y nghĩ rằng người trong Hoàng Kim Ốc là người khác. Nếu không thì cũng là nàng. Nhưng trước mắt y, không phải là “người khác” mà cũng chẳng phải “nàng”, mà là một người lạ trông rất quen mặt. Chắc chắn y chưa từng gặp qua người này. Nhưng tại sao lại quen đến vậy? “Phi gia, lần này mong ngài trượng nghĩa xuất thủ”. Cũng may người kia đã lên tiếng trước. Vừa lên tiếng, Trang Hoài Phi liền nhận ra ngay. Nhận ra đối phương là ai. Người là nam nhân, nhưng thanh âm là của nữ nhân. Ngữ âm dịu dàng uyển chuyển mà thê lương. Trang Hoài Phi hít sâu một hơi, khước miệng bất giác khẽ nhếch lên: “Ly Ly cô nương phải không?”. “Nam nhân” kia khẽ gật đầu. Cái gì phải đến, thì sẽ đến. Muốn tránh cũng không tránh được. Tránh không nổi nữa rồi. Những gì phải đối mặt, thế nào cũng phải đối mặt. “Đúng là đã phát án rồi chứ?”. “Nam tử” vẫn gật đầu, nhưng nước mắt đã chảy dài ra khỏi đôi mắt nhung huyền của nàng.

Trang Hoài Phi vốn định nói mấy câu cho không khí bớt căng thẳng, nhưng chỉ mấp máy môi rồi lại thôi, làm cho những nếp nhăn trên mặt y lại càng hằn sâu thêm.

“Có thật sự nghiêm trọng như truyền ngôn hay không?”.

“Ít nhất cũng đã kinh động đến Tứ Đại Danh Bộ”.

Vừa nói, “nam tử” vừa không khỏi nức nở nghẹn ngào, hay tay ôm mặt, lê châu lã chã tuôn rơi: “Đường Thiết Tiêu, Đường Thất Kinh, Du Trấn Lan, Nhạc Quân... bọn họ đều hi sinh cả rồi”.

Sau đó nàng khóc òa lên, nói không thành tiếng: “Muội đã khuyên cha... ngày này thế nào cũng sẽ đến... nhưng người không chịu nghe...giờ nó đã...”.

Trang Hoài Phi muốn đưa tay ra ôm lấy nàng, nhưng lại rút tay lại, khẽ liếm môi nói: “Là đến sớm hơn một chút, nhanh hơn một chút...”.

“Li Li” đau xót nói: “Bình bại như núi đổ, tất cả đã mất hết rồi”.

“Lão nhân gia người...”. Trang Hoài Phi cảm thấy câu hỏi này nặng tựa ngàn cân, nhưng y lại không thể chọn lựa, không thể không hỏi: “... vẫn khỏe chứ?”.

“Vẫn khỏe”.

Li Li gượng cười.

Trên mặt vẫn còn dấu lệ.

Nụ cười trong nước mắt, có lẽ còn quyến rũ hơn nụ cười hoan hỉ bội phần.

“Chỉ là đã thọ thương...”.

“Người nói: nếu như vừa gặp mặt, trong năm câu nói, Trang đại ca vẫn hỏi xem người có bình yên không”. Nàng nói, mắt ngân ngấn lệ: “Thì huynh không thay đổi”.

“Ta không thay đổi”.

Trang Hoài Phi cười.

Gần đây rất hiếm khi thấy y cười.

Từ khi nghe được tin “Ngô Thiết Dực có chuyện”, y rất ít cười.

Sau khi biết tin có “hành động bộ lão thủ”, hầu như y chưa từng cười.

Mặc kệ.

Chuyện đã xảy ra rồi, hơn nữa đã đến, thì cứ để nó đến đi.

“Xưa nay ta không hề thay đổi”.

“Cha cũng nói rồi”. Li Li không hân hoan như người lạc đường trong đêm tối nhìn thấy ánh đèn, người đang lênh đênh trên biển gặp được thuyền đi qua: “Dù là lúc có trăm ngàn bộ hạ hay lúc ngộ nạn gặp nguy, người cũng chỉ có thể tin được Vương, Phi hai người”.

Trang Hoài Phi không hề động dung, có điều khi nghe đến hai chữ “Vương, Phi” không hiểu sao trong lòng y lại nói đau.

“Ta cũng từng mấy lần ngộ nạn...”. Y nói: “Cha muội đã giúp ta...”.

“Những người được cha muội giúp có đến cả trăm cả ngàn”. Li Li thở dài nói: “Nhưng bọn họ đều không phải là người có thể nhờ vả lúc khó khăn”.

“Cha muội cũng đâu chỉ giết vài người”. Trang Hoài Phi không hề khách khí: “Nhưng bọn họ đều không có cơ hội báo cừ”.

“Cha muội khó thoát khỏi kiếp nạn này”. Li Li đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Trang Hoài Phi, nhãn thần đẹp nhưng lạnh lùng dứt khoát: “Nhưng muội không thể để người chết. Người chỉ là một kẻ trèo lên cây được, nhưng không xuống được mà thôi”.

“Bất luận thế nào, người cũng là cha muội”.

Khi nói câu này, ánh mắt kiên quyết của nàng trở nên càng quyết liệt hơn.

“Cha muội đáng chết”. Trang Hoài Phi đồng ý: “Nhưng ta cũng không muốn lão nhân gia phải chết, càng không muốn nhìn thấy người từ trên cao ngã xuống mà chết như vậy”.

“Người là ân sư của ta, đã dạy cho ta không ít điều hay”. Mối Trang Hoài Phi bậm lại. Giờ đây, biểu tình của hai người, một kiên quyết, một quật cường, đều có vẻ như coi cái chết như không. “Người cũng là ân công của ta, cứu mạng của ta và gia mẫu”.

“Vậy thì muội tìm huynh là không sai”.

Li Li hân hoan tựa như đóa hoa sau cơn mưa.

“Nhưng muội đã mặc nhầm y phục”. Trang Hoài Phi nhìn nàng nở một nụ cười giễu cợt. “Cho dù để che tai mắt người khác, cũng không cần phải ăn mặc xấu như vậy. Nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ”.

Li Li bật cười khúc khích.

Tuy gương mặt đã dị dung, nhưng vẫn có thể thấy sắc ửng hồng.

“Muội sợ huynh trở mặt không nhận người”.

“Không phải ta không nhận người, mà thực sự ta không nhận ra là muội”. Trang Hoài Phi cố gắng làm không khí bớt căng thẳng, xem ra Li Li đến đây đã vất vả lắm rồi.

“Trên đường có người tiếp ứng không?”.

“Không, ai cũng trở mặt không nhận người hết cả!” Ngữ điệu của Li Li cực kỳ bình tĩnh: “Mà giờ đây, bọn muội đã là lũ chuột qua đường, người người đều muốn đuổi giết, nếu không, muội đâu cần cái trang xấu xí như vậy cho huynh trêu chọc chứ?”.

Trang Hoài Phi lui lại một bước nhỏ, mỉm cười nói: “Giật thật đấy à?”.

Li Li cười cười: “Làm gì có”.

Trang Hoài Phi khẽ le le lưỡi: “Cũng may là hồi đó ta không theo đuổi muội”.

Li Li tròn mắt lên nhìn: “Tại sao?”.

“Thì ra muội đóng giả nam nhân lại khó coi như vậy!”.

“Phi!” Li Li không hề chịu thiệt: “Đến lúc làm vợ huynh cả ngày muội sẽ đóng giả làm nam nhân!”.

Hai người đều có ý phá vỡ bầu không khí ngột ngạt, cố ý tìm những lời nói đùa làm cho đối phương bật cười.

Không ngờ, bên ngoài lại có một bóng người. Nghe tới đây, người đó lặng lẽ nuốt lệ, quay người bỏ đi.

Luyến Luyến.

Hữu Tác Vi Thường có mặt đạo, có thể thông thẳng đến Hoàng Kim Ốc.

Ngoại trừ Trang Hoài Phi ra, chỉ còn có Hồng Miêu, Hà Nhĩ Mông biết sự tồn tại của mật đạo này.

Tạ Luyến Luyến đương nhiên là một ngoại lệ.

Trước khi được Tạ Mộng Sơn tán thành, nàng thường dùng mật đạo này để đến gặp Trang Hoài Phi.

Có một người phát hiện ngoài cửa có người, cũng phát hiện đó là Luyến Luyến, phát hiện ra nàng bỏ đi.

Tiểu Khứ.

Tiểu Khứ không lên tiếng.

Ả chỉ nhìn tiểu thư của mình và Trang bộ đầu cười đùa vui vẻ, tựa hồ như không hề biết đến hiểm cảnh đang chờ ở phía trước. Nét mặt ả dường như cũng được phủ lên một áng mây hạnh phúc.

Hạnh phúc vì người khác cảm thấy hạnh phúc.

Vì người khác mà cảm thấy hạnh phúc đương nhiên không giống với mình cảm thấy hạnh phúc, nếu vì người khác mà tranh giành hạnh phúc hay đưa người khác vào hạnh phúc thì sao? Đó có phải là một thứ hạnh phúc?

2.

Giả sử muội là huynh

“Xin lỗi!”.

Li Li đột nhiên u uất nói.

Lúc này nàng trông rất tồi tệ, ăn mặc rất khó coi, nhưng không hiểu vì sao, khi Trang Hoài Phi không nhìn nàng, vẻ đẹp yêu kiều diễm lệ thuở trước của nàng lại hiện lên trước mắt. Lạc hoa tuy thê lương, nhưng chỉ có lúc lơ lửng trong không trung, hoa mới toát lên được vẻ đẹp diễm lệ nhất của mình. Tuy bề ngoài rất thảm hại, nhưng vẫn không thể che nổi vẻ đẹp thiên kiều bách mị, tuyệt thế tư dung của nàng.

“Xin lỗi gì?”.

Y cười cười hỏi, cố ý tỏ ra không quan tâm.

“Xin lỗi vì muội đến tìm huynh trong lúc này”. Nàng cúi mặt, nhân lúc vẫn còn thoa dịch dung được nói ra những lời mình muốn nói: “Đến tìm huynh lúc này, tức là đem phiền phức đến cho huynh”.

“...”.

Trang Hoài Phi cười rộ lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Vì những điều phụ thân đã gây ra, mà một tiểu thư con nhà quan gia như nàng đã phải mang lòng tự tôn của mình nhấn chìm xuống thấp nhất, thấp nhất, xuống đến tận đế giày.

Giày nàng vừa dẫm bùn đất lại vừa rách rưới.

Ánh mắt của nàng dừng lại trên mũi giày.

“Giả sử muội là huynh, muội sẽ tránh đi thật xa, càng xa càng tốt”. Li Li nói: “Nếu huynh muốn làm thế, thì cứ làm đi, muội không hận huynh, nhưng huynh phải cho muội biết, muội sẽ tự đi, huynh không được bán đứng muội và cha”.

Trang Hoài Phi cười cười: “Ta đang đuổi muội đi hay sao? hử? ”.

Li Li bị y “hử hử” cho mấy tiếng cũng hơi hoảng hốt, trái tim như muối rơi xuống gót hài, chỉ nói: “Huynh nhất định đang cười nhạo muội đúng không?”.

“Cái gì?”.

Rõ ràng là Trang Hoài Phi không hiểu nàng nói gì.

“Khi ấy, muội đã cự tuyệt hảo ý của huynh”. Ly Ly nói, ánh mắt vẫn dừng lại mũi giày: “Giờ đây gặp nạn lại đến nhờ huynh giúp đỡ”.

“Trong lòng huynh nhất định đang thầm nhủ: “Không phải hay sao? Lần này thì báo ứng rồi!” Li Li nhấn giọng nói hết: “Thực ra trong lòng huynh đang rất thống khoái, rất sung sướng, đang tự nhủ là cũng may là khi đó không lấy một nữ tử đầy phiền phức như muội đúng không? – Huynh nghĩ một gói phiền phức lớn như vậy, không biết ai dám rước về đúng không?”

Lần này thì Trang Hoài Phi đã hiểu.

Đã hiểu nhưng y cũng chỉ biết nói: “Muội thật khéo tưởng tượng”.

Y thở dài, đưa tay vỗ vai nàng như đại ca vỗ vai tiểu muội.

“Không nghĩ ngợi lung tung nữa. Ở đây thay đồ tắm rửa đi, lát nữa ta dẫn muội đi gặp đại tẩu”.

Li Li cảm thấy tim hơi thất lại, nhưng bên ngoài vẫn cười cười nói: “Là Luyến Luyến cô nương phải không? Đại ca thật có phúc khí”.

Trang Hoài Phi có vẻ không chú ý lắm.

Y đang nghĩ đến một vấn đề khác.

Chỉ nghe y hỏi Li Li:

“Ngô đại nhân sẽ tới đây chứ?”.

Li Li hơi do dự, trả lời rất ngập ngừng, mang theo chút ngần ngừ bất quyết:

“Có lẽ sẽ tới... người nói với muội, người sẽ tới”.

“Nhưng nơi này cao thủ như vùn, vô cùng nguy hiểm”. Trang Hoài Phi trầm giọng nói: “Thực ra không đến thì vẫn hơn”.

“Nhưng... cha muội phải đào tẩu, người muốn lấy số tài bảo đó”. Li Li nhìn thẳng vào mắt Trang Hoài Phi không chút do dự. Lần này, không hề ngần ngại, hỏi cũng không hề ngập ngừng: “Số tài bảo đó còn không?” Rồi lại hỏi: “Huynh có trả cho cha muội không?”.

Vấn đề này rất quan trọng.

Là một vấn đề trí mạng.

Hơn nữa cũng đã từng lấy đi rất nhiều mạng người.

Từ cổ chí kim, đã bao nhiêu anh hùng hào kiệt không qua nổi cửa ải này, kim ngân châu báu, phú khả địch quốc, thử hỏi ai mà không muốn chứ? Cả Ngô Thiết Dực quan cao lộc hậu như thế mà cũng vì nó mà rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Có ai có thù với tiền đâu?

Ai có thể cự tuyệt được một sự cám dỗ lớn như vậy?

Li Li sợ nhất chính là điều này.

Bởi vì tiền tài có thể biến một chiến sĩ thành một sát thủ, một người tốt biến thành một tên khốn kiếp, một quân tử biến thành tiểu nhân, thậm chí là biến cả một con đường rộng thênh thang thành cạm bẫy thăm thẳm.

Vì vậy Ngô Thiết Dực mới không đến.

Nàng đến trước.

Ít nhất, đi trước một bước, thăm dò rõ thực hư rồi mới tính tiếp.

Nàng luôn cảm thấy cha mình đã đủ quan cao lộc hậu rồi, căn bản không cần ham hố gì số tài sản bất nghĩa đó mà làm ra những chuyện thương thiên hại lý, làm cho sự tình đến nông nỗi này, hà tất phải khổ như vậy

Nhưng hiện giờ thì tình hình hoàn toàn khác.

Hiện giờ cha con nàng đã gặp nạn, đã biết thế nào là cùng đường mạt lộ, thân hữu rời xa, Bọn họ cần số tài sản đó.

Cực kỳ cần.

Vì vậy, nàng phải thay phụ thân tới đây lấy lại những gì vốn thuộc về hai cha con nàng.

Phụ thân nàng xưa nay luôn tín nhiệm con người này.

Nhưng lại không trọng dụng y.

Tín nhiệm và trọng dụng thì không giống nhau.

Tín nhiệm không nhất định là phải trọng dụng.

Cùng đạo lý đó, trọng dụng không chắc gì đã tín nhiệm.

Tín nhiệm, là vì con người y; trọng dụng là vì năng lực của y: Ngô Thiết Dực cho rằng một người quân tử, hảo nhân thì không nên đến tìm y cùng mình đi cướp bóc, chém giết, làm ra những chuyện thương thiên hại lý.

Đây là phong cách hành sự, thủ pháp xử thế của Ngô Thiết Dực.

Xưa nay y luôn đối xử với Trang Hoài Phi rất tốt.

Rất tôn trọng.

Nhưng chưa một lần y để Trang Hoài Phi tham dự hành động.

Về điểm này thì Li Li cảm thấy rất khó hiểu, nàng từng nhiều lần hỏi cha mình: “Trang đại ca đáng tin cậy như vậy, tại sao cha không để huynh ấy trực tiếp giúp cha?”.

Ngô Thiết Dực trả lời thế này: “Nếu vậy, thì sau khi sự thành ta phải hạ sát y, bằng không nhất định sẽ mất y”.

Li Li không hiểu vì sao.

Ngô Thiết Dực liền hỏi nàng: “Con có phản đối cha làm những chuyện này không?”.

“Con... con chỉ cảm thấy những chuyện đó không đáng...”.

“Ta không hỏi lý do, ta chỉ muốn biết lập trường của con”.

“Phải”. Li Li gật đầu: “Con phản đối”.

“Vậy thì đúng rồi”. Ngô Thiết Dực mỉm cười từ ái giải thích: “Con là nữ nhi của ta. Vì thế cho dù con phải đối, phản cảm, không tán thành ta làm vậy, thì con cũng không thể hại ta, cũng không cáo giác với kẻ khác, có đúng không?”.

Li Li khẽ gật đầu.

Nàng thừa nhận Ngô Thiết Dực đã nói đúng.

“Nhưng người khác thì không phải vậy”. Ngô Thiết Dực nói: “Nếu y cùng hành sự với ta, thì phải được hưởng lợi ích, nếu không, những kẻ có chí khí sớm muộn gì cũng bất mãn, bất phục, những kẻ có dã tâm thì không khỏi có ý đồ muốn quay đầu cắn lại ta một miếng, cả hai loại người này đều đáng giết cả. Không giết, thì sẽ phải chết trong chính thuộc hạ của mình”.

“Đời người là vậy, ta hoài nghi y sẽ như vậy, y cũng hoài nghi ta sẽ làm vậy”. Ngô Thiết Dực bình tâm tịnh khí nói: “Tất cả đều khó tránh khỏi nghi ngờ lẫn nhau, sớm muộn gì cũng có tranh chấp”.

“Ta không hi vọng có ngày mình phải chính tay hạ sát Trang Hoài Phi”. Ngô Thiết Dực kết luận: “Ít nhất là bây giờ ta không muốn vậy. Y rất đặc dụng. Ta vẫn còn chưa lợi dụng y mà”.

Đến giờ Li Li mới hiểu dụng ý của phụ thân nàng.

Cho đến tận lúc này, nàng mới thật sự hiểu được dụng tâm và khả năng tính toán của Ngô Thiết Dực.

Nhưng nàng vẫn không rõ thái độ của Trang Hoài Phi thế nào.

Rốt cuộc y có chịu trả lại cho nàng số tài vật kia hay không?

Khi ấy, Ngô Thiết Dực đã nói: “Muốn loại người như Trang Hoài Phi quy phục, không nhất thiết phải tốn quá nhiều tiền, không nhất thiết phải phong quan cao tước hậu. Chỉ cần đối tốt với y một chút, y sẽ nhất định trả món nợ nhân tình đó”.

Ý của Ngô Thiết Dực lúc đó là, muốn Li Li đối “tốt” với Trang Hoài Phi một chút.

Đích thực khi ấy Li Li đã “tốt” với Trang Hoài Phi như cha nàng mong muốn.

Nàng vốn cũng đã có hảo cảm với y. Trước đó, nàng đã từng nghe một số sự tích về kỳ nam tử này, trong đó có một cương một nhu là gây cho nàng ấn tượng sâu sắc nhất.

Trang Hoài Phi vốn là một người độc lập hành sự, độc lai độc vãng. Thuở hàn vi, y đã từng làm hộ viện cho Thái Bình Môn Lương gia. Lúc đó, vừa hay Thái Bình Môn khai chiến với Hạ Tam Lạn Hà gia. Hai bên đều đem hết tinh nhuệ đến Danh Lợi Viên quyết tử chiến một trận. Kết quả, Tứ Phân Bán Đàn Trần Gia Bang thừa cơ tấn công, định tiêu diệt Thái Bình Môn. Lúc ấy, Thái Bình Môn chỉ còn lại hai mươi người già yếu và phụ nữ, căn bản không thể kháng cự. Còn lại năm người có thể chiến đấu: hai người họ khác, mới nghe phong thanh đã bỏ chạy mất bóng, hai người là tử đệ Lương gia, một bị trúng ám khí chết tại trận, một người vì không chịu nhục đã tự vẫn, chỉ còn lại một mình Trang Hoài Phi.

Lúc đó y mới làm hộ viện ở Thái Bình Môn được bảy ngày.

Nhưng y đã kịp thời bảo những người còn lại đóng hết các cửa trước, cửa sau, cửa sổ. Còn y thì dựa vào một cặp thần cước, chạy từ cửa trước tới cửa sau, cửa sau tới cửa trước, khổ chiến với bảy trăm sáu mươi tư người của Tứ Phân Bán Đàn.

Cứ một người tiến vào, chưa kịp đặt chân qua cửa, thì đã bị y tung cước đá chết.

Bất kể ở góc độ nào, từ phương hướng nào, địch nhân đều có kết cục như nhau.

Trên mái nhà, ở góc tường, thậm chí năm ba người cùng liên kết xông vào, tất cả đều bị y hạ sát.

Cả tòa trang viện rộng lớn, tổng cộng có một trăm lẻ tư gian phòng, hai mươi tư chỗ đình, đường, các, ngoài ra còn có hoa viên, hành lang, nhưng không hề có một địch nhân nào công vào nổi.

Địch nhân còn tưởng rằng Thái Bình Môn đã bố trí cao thủ như vân ở bên trong.

Kỳ thực chỉ có một mình Trang Hoài Phi mà thôi.

Nhưng cao thủ Thái Bình Môn và Hạ Tam Lạn quyết chiến lưỡng bại câu thương, thương vong lên tới hàng trăm, sau khi trở về phát hiện cơ nghiệp tổ tiên bị kẻ thù tập kích làm cho đổ nát, thẹn quá hóa giận, bèn trút hết lên đầu Trang Hoài Phi, đuổi y ra khỏi trang.

Trang Hoài Phi cũng không lấy đó làm buồn lòng, đi thì đi, thiên nhai đâu thiếu chỗ cho bậc hùng ưng sải cánh.

Khi Thái Bình Môn đuổi y ra khỏi cửa, rốt cuộc cũng đại phát từ bi mà “thưởng” cho y năm mươi lăm lượng bạch ngân, y đã dùng số “tiền công” cứu sống cả nhà lão thiếu của Lương gia đó, để tiếp tục hành khứ giang hồ.

Về sau, Thái Bình Môn cũng mượn chuyện này mà tự cảnh tỉnh, nhân tài liên tiếp xuất hiện, môn chủ dần dần loại bỏ các thói xấu trước đây, cải biến gia quy, đồng thời gia tâm rèn luyện, phát triển sở trường khinh công của bản môn, sau đó đã có nhiều tiến bộ vượt bậc, vượt lên trên rất nhiều bang phái khác trong võ lâm.

3.

Làm đại ca là một sự sỉ nhục

Một chuyện khác là do Ngô Thiết Dực nói cho Li Li hay.

Có một nữ sát thủ, được Thục Trung Đường Môn ủy thác hạ sát một vị danh bộ không thể cử động được đôi chân. Vị danh bộ đó vốn ở Kinh sư, nhưng vì tra án nên phải đến U Châu. Người của Đường gia bảo muốn nhân cơ hội này để hạ sát người này.

Đây vốn là chuyện chẳng liên quan đến Trang Hoài Phi.

Nhưng nữ sát thủ đó trong một lần tình cờ đã “cứu” mẫu thân của Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi từ nhỏ đã mất cha, mẫu thân y ngâm đắng nuốt cay nuôi y lớn thành người. Đến khi Trang Hoài Phi trưởng thành, lão mẫu đã bán thân bất toại, hai mắt bị mù.

Năm đó, Trang Hoài Phi làm sai dịch ở nha môn, thường phải ra ngoài. Châu huyện lại đang có nạn đói, cướp bóc nổi lên khắp nơi. Trang Hoài Phi có thoái công hơn người, có thể hàng phục lũ ác đạo, nên được ban đầu trong nha môn thưởng lương, mua về cho lão mẫu mấy chiếc bánh bao không nhân chống đói qua này, rồi lại lên đường.

Kết quả là lũ chuột to bằng trẻ sơ sinh kéo ra từng đoàn, định cướp miếng bánh trên tay Trang mẫu, về sau còn to gan lớn mật trèo lên người cắn cả vào mắt bà.

Trang mẫu không thể cử động, tưởng rằng sắp bị chết bởi lũ chuột thì vừa hay nữ sát thủ kia đang thăm dò lộ tuyến hạ thủ, đang phi thiềm tẩu bích qua đó, bèn ra tay phóng ám khí hạ sát hết lũ chuột.

Lúc Trang Hoài Phi trở về, nữ sát thủ vẫn còn ở đó chăm sóc Trang mẫu. Sau khi biết được nguyên ủy, Trang Hoài Phi vô cùng cảm kích nữ sát thủ đó.

Về sau hai người kết thành tri kỷ. Nữ sát thủ kia rất đẹp, phong tư diễm lệ, thần thái mê hồn. Còn Trang Hoài Phi lúc đó cũng đang ở tuổi tráng niên khí thịnh.

Có điều, nữ sát thủ vẫn phải đi hành thích vị danh bộ kia.

Trang Hoài Phi khuyên giải không được, đồng thời cũng hiểu được một chuyện: nếu như nữ sát thủ thay đổi ý định không hành thích vị danh bộ kia, Thục Trung Đường Môn nhất định sẽ giết nàng diệt khẩu.

Vì vậy, Trang Hoài Phi đã quyết định khiêu chiến nữ sát thủ trước mặt nữ nhân quyền lực nhất Thục Trung Đường Môn, Đường lão nãi nãi. Nữ sát thủ kia phần hận quyết đấu với Trang Hoài Phi, kết quả là bị Đả Thần Thoái đánh bại. Vậy là trách nhiệm “sát danh bộ” được giao cho Trang Hoài Phi chấp hành.

Nữ sát thủ kia cảm thấy Trang Hoài Phi cố ý sỉ nhục nàng, nên đã tức giận bỏ đi, không gặp y nữa.

Có điều, đến cuối cùng, Trang Hoài Phi cũng hành thích thất bại. Nghe nói nguyên nhân chủ yếu là.

Y không hề ám toán, ám kích.

Y lên tiếng xưng danh trước, rồi mới hạ thủ, làm vị danh bộ kia cảnh giác, với khả năng ứng biến và tuyệt kỹ ám khí của vị danh bộ ấy, Trang Hoài Phi muốn đối phó cũng không phải dễ.

Trang Hoài Phi cảm thấy vị danh bộ đó tuyệt đối không nên giết.

Vị danh bộ đó tuy ra tay rất tàn độc, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng xưa nay không hề nhượng bộ ác nhân dù chỉ một bước, đối với thiện nhân lại hết sức giúp đỡ, đối với kẻ xấu thì một lưới bắt gọn, đối với người tốt thì một lòng bảo hộ, trước giờ y đều lấy làm ngưỡng mộ, thực sự không thể tìm được lý do gì để giết y.

Lý do duy nhất, có lẽ chỉ còn lại y không muốn để nữ sát thủ kia chết trong tay Đường lão nãi nãi, hay tang mạng trong tay vị danh bộ kia. Cả hai người đều là tuyệt đỉnh cao thủ ám khí, có lẽ cũng chính vì lý do này, Đường gia bảo mới muốn hạ sát vị danh bộ tàn phế kia.

Kết quả là: Trang Hoài Phi thất thủ.

Danh bộ không lập tức tróc nã Trang Hoài Phi, mà giao chuyện “thích khách” này cho quan viên địa phương thụ lý. Địa phương quan cũng chỉ âm ừ cho qua, không hề thực sự quan tâm đến vụ án của Trang Hoài Phi, có lẽ vị danh bộ kia cũng không có ý truy bắt y, bằng không, bất cứ người nào trong số những vị đồng môn danh chấn thiên hạ của chàng cũng là cao thủ tuyệt thế, nếu thật sự muốn liên thủ bắt giữa Trang Hoài Phi, chỉ sợ y chạy lên trời cũng khó thoát nổi.

Li Li nghe tới đây, liền bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ với Trang Hoài Phi. Có điều nàng không hỏi Ngô Thiết Dục, rốt cuộc viên quan địa phương kia là ai? Có một số chuyện, không cần hỏi, có những chuyện, không cần phải biết.

Nàng đoán: Trang Hoài Phi nhất định vì thâm yêu nữ sát thủ, nên mới vì nàng mạo hiểm.

Đáng tiếc là nữ sát thủ kia hiển nhiên không hề biết hảo ý của y.

Nàng cảm thấy nữ sát thủ đó không hề hiểu nam nhân này.

Còn nàng thì chưa gặp y bao giờ.

Nàng cảm thấy nam nhân này rất thú vị.

Nàng muốn gặp y.

Không bao lâu sau khi cha nàng dặn dò “đối tốt với y một chút” thì nàng gặp hán tử đó.

Sau khi gặp y, nàng liền cảm thấy y còn là một kẻ rất nặng tình.

Bởi vì Ngô Thiết Dục đã dặn dò nàng “đối xử tốt với y một chút”. Tuy chỉ “một chút” nhưng cũng đã thành ra chuyện “tốt”.

Mỗi khi nàng phát hiện Trang Hoài Phi có chuyện không vui, thì liền nhảy múa cho y xem.

Có lúc, nàng còn hát cho y nghe.

Qua lại với kẻ làm quan vốn là chuyện rất vô vị, hơn nữa áp lực lại vô cùng lớn, hưởng hồ, Trang Hoài Phi mang trong lòng hoài bão lớn lao, muốn sải cánh tung bay mà không có bầu trời để chao lượn, nhất định là lại càng cảm thấy bị đè nén, bức bách.

Vì vậy, có khi thấy y vừa cưỡi bộ y phục công sai xuống, thì đã chau mày nhăn mặt, Li Li liền nói: “Huynh cười nhiều vào, muội thích huynh cười nhiều hơn”.

Khi nàng nói câu này, bàn tay mềm mại của nàng đang vuốt nhẹ lên tay y.

Trang Hoài Phi lập tức mỉm cười.

Vừa cười vừa nói: “Tạo chỉ khí công của muội rất có cao”.

Li Li ngạc nhiên, không hiểu y nói gì.

Trang Hoài Phi bật cười nói: “Khí công của người khác, nếu đủ công lực có thể làm người khác chấn động mà chết, hay bất tỉnh nhân sự, hoặc làm người ta bật khóc vì đau. Muội thì khác, vừa chạm vào đã khiến người ta bật cười, chỉ sợ trên đời này chỉ có muội là làm nổi.”

Li Li cho rằng y đang nói đùa.

Làm bộ khoái, nha sai tuyệt đối không phải là chuyện dễ. “Đó là một công việc khiến người ta cực kỳ khó chịu, là một công việc cực kỳ dơ bẩn”. Trang Hoài Phi nhận ra Li Li “rất có ý” muốn cùng y đi tra án, bèn tìm những chuyện kinh khủng nhất, để nàng tự thấy khó mà “đánh trống lui quân”:

Những chuyện này bao gồm: làm sao mới cứu được thai phụ đã chết, mổ tử thi nữ cứu hài nhi; kiểm nghiệm thi thể người chết đuối, kết quả bị nước ở xác chết bắn khắp mặt, mùi hôi thối dính trên người phải hai mươi bốn ngày sau mới hết; còn cả chuyện cứu người bị bang hội cắt hết tay chân, ngũ quan mà vẫn không chết, rên rỉ cầu sinh; rồi còn chuyện gặp phải tên sát nhân cuồng ma, đi qua những thi thể đồng liêu bị móc lòi cả lục phủ ngũ tạng... phải nhìn những người đó giãy giụa trong đau đớn...

Li Li càng nghe càng muốn nôn ọe.

Sau đó, nàng đặc biệt làm mấy món ăn cho Trang Hoài Phi.

Món ăn nàng làm rất thanh đạm: đa phần là rau xanh, vừa ngọt vừa thanh, còn có cả mùi thơm của mấy cánh hoa nhài nữa.

Trang Hoài Phi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại làm cho ta mấy món này?”.

“Sợ huynh nhìn thấy nhiều máu tanh, sát tính càng lúc càng thịnh”. Li Li dịu dàng nói: “Vì vậy huynh nên ăn thanh đạm một chút”.

Trang Hoài Phi rất cảm động.

Y có một cảm giác rất lạ.

Cảm giác “nhà”.

Thông thường. Một nam tử, hề có thứ cảm giác này, thì không dễ gì thu lại được.

Không chỉ là nam tử, cả những nhân cũng vậy.

Vấn đề là: Trang Hoài Phi biểu đạt quá sớm.

Có lẽ là quá sớm.

Điều này và rất giống với xuất thủ quá chiêu. Ta xuất thủ công địch, tự nhiên là càng nhanh càng chiếm được tiện nghi, nhưng nếu nhanh quá mức độ, thì có nhanh hơn cũng vô dụng, bởi vì địch nhân căn bản không phát chiêu, thậm chí rất có thể đối phương không phải là địch nhân, mà là bằng hữu.

Hồng chính là hồng ở chỗ đó.

Trước khi Li Li có bất cứ tình cảm nào, thậm chí trọng đến độ không thể thay thế với Trang Hoài Phi, thì nàng đã cảm thấy tình cảm rất thật, rất nồng nhiệt, rất sâu nặng của y với mình.

Chuyện này làm nàng “sợ hãi” bỏ chạy, làm những cảm giác đáng lẽ phải có sau đó “biến mất”.

Nàng trở nên không còn “cảm giác” nữa.

Vậy là chuyện của y và nàng chấm dứt.

Cũng may nàng đã chọn lúc thích hợp để “khéo léo cự tuyệt” Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi là một người thông minh. Đối với sự “cực tuyệt” của nữ nhân, y lại càng miễn cảm.

Hơn nữa còn miễn cảm tới mức nhìn hồ điệp bay là đoán được gần đó có hoa gì đang nở nữa.

Chỉ là y hơi bất cam, bất nguyện: “Vậy tại sao lại đối tốt với ta như vậy?”.

Li Li vốn không hề có ý “cực tuyệt” y.

Bất cứ nữ nhân nào, cũng không kháng cự nam nhân mà nàng không ghét làm “nô bộc dưới hoa”.

Cho dù không vừa ý lắm, nhưng trước khi chưa tìm được nam tử vừa ý mình, có thêm một vài “y” cũng không phải là chuyện xấu.

Thế nhưng nàng chỉ mới “điều chỉnh” một chút về “khoảng cách”, đối phương đã hiểu hết.

Nàng chỉ đành trả lời: “Muội cảm thấy huynh rất thân thiết, giống như một vị đại ca của muội... mà thôi”.

Trang Hoài Phi cười.

“Làm đại ca... đây nếu không phải là mĩa mai, thì là một sự sỉ nhục”. Y nói: “Có điều, ta rất thích có một muội tử như muội”.

“Hảo muội tử!”.

Từ đó, “quan hệ” của hai người thay đổi, đồng thời kéo dài một khoảng thời gian khá dài.

Cho đến khi Ngô Thiết Dục ngộ nạn.

Cho đến khi nàng đến “cầu” Trang Hoài Phi giúp đỡ.

Đồng thời, nàng hỏi Trang Hoài Phi mấy câu.

Khi hỏi Trang Hoài Phi, Li Li không khỏi nghĩ đến: nếu như lần đó, nàng không “điều chỉnh khoảng cách”, thay đổi quan hệ, vậy thì lúc này nàng đã không cần phải hỏi những câu đó, cũng không cần đợi Trang Hoài Phi trả lời nữa...

Không hiểu vì sao, nàng chợt nhớ đến Truy Mệnh.

Nếu như nàng cầu xin Truy Mệnh thả cha nàng một lần nữa, liệu Truy Mệnh có đáp ứng không?

(Tại sao Truy Mệnh phải đáp ứng? Chàng đâu có nợ gì nàng?)

(Nàng dựa vào cái gì để đi cầu xin người ta? Chính nàng mới là người mắc nợ cơ mà?)

Tại sao lúc này, đối diện với Trang Hoài Phi, nàng lại chỉ nhớ đến Truy Mệnh?

Có lẽ tại vì Trang Hoài Phi và Truy Mệnh có nhiều điểm tương đồng.

Truy Mệnh thường chọc cười người khác, làm người khác vui... nhưng bản thân chàng lại rất có thể là một hán tử thương tâm.

Nụ cười của chàng hiếm khi xuất phát từ tận đáy lòng.

Còn Trang Hoài Phi – những nếp nhăn trên mặt y dường như lại càng hằn sâu hơn.

Có lẽ là vì: thời gian y mất ử mầy chau nhiều hơn thời gian y cười.

Hơn nữa còn nhiều hơn rất nhiều.

Đã gần hai năm nay nàng không gặp y, chỉ nghe được từ miệng cha nàng rằng y sắp được thăng lên làm tổng bộ đầu.

Thực ra, nàng vốn định hỏi y: “Thế nào? Hai năm nay huynh sống vui vẻ chứ? Khoái lạc chứ? Tốt chứ?”.

Đối với nam nhân mà mình quan tâm, một nữ tử đại để chỉ muốn biết những điều này.

Nhưng nàng không hỏi.

Mà lại hỏi:

“Số tài bảo đó còn không?”.

“Huynh có trả cho cha muội không?”.

Vạn nhất câu trả lời của y là “không”, nàng sẽ làm thế nào?

Ở đây đều là người của y.

Chỗ này là địa bàn của y.

Cha nàng đã trở thành “con chuột qua đường”, còn nàng với Tiểu Khứ tự nhiên cũng biến thành “chó nhà có tang”.

Nếu y đáp một chữ “không”, thậm chí là không đáp, chỉ khẽ lắc đầu, thì cũng không ai làm gì được y hết.

Y hoàn toàn có thể “báo cừ”.

Vấn đề là: liệu y có báo cừ hay không?

Trước khi biết được đáp án, nàng cảm thấy hơi băn khoăn: tại sao cha lại phái mình đến “cầu” Trang Hoài Phi?

Tâm trạng khi đi “cầu xin” người khác, tựa như con kiến trên mặt băng vậy.

Một nữ tử xinh đẹp vốn không nên gặp nạn, một khi gặp nạn, sắc đẹp sẽ trở thành bùa hộ mệnh của nàng, đồng thời cũng rất dễ trở thành gánh nặng của nàng.

4.**Chưa chắc chuyện gì ta cũng làm được**

“Muội nghi ngờ ta?”.

“Muội chỉ muốn hỏi cho rõ”.

“Nếu ta không có ý định trả lại cho cha muội, muội cũng không gặp được ta thế này đâu”.

Li Li chỉ cảm thấy cổ họng nóng bừng, chỉ muốn phủ phục lên bờ vai kia khóc một trận thật lớn. Đây là sự thật. Có điều Trang Hoài Phi đã có Luyện Luyện. Đó cũng là sự thật. Nhưng y vẫn đồng ý trả số tài bảo (một số rất lớn) trả lại cho cha con nàng. Đó càng là sự thật hơn.

Nàng cảm thấy y rất có tình có nghĩa, đây lại càng là sự thật. Cho dù nàng vẫn không hiểu rõ lắm: “Đây là tình là nghĩa? Là đối với nàng hay đối với cha nàng?”

“Lệnh tôn đại nhân đã yên tâm giao đồ cho ta giữ”. Gương mặt Trang Hoài Phi không chút biểu tình, tựa hồ như đó không phải là gương mặt của y vậy: “Đến khi người cần, đương nhiên ta sẽ vật quy nguyên chủ”.

Sau đó y khẽ nhếch môi, cười cười nói: “Đó vốn là đồ vật của cha nàng”.

“Những chuyện cha muội muốn ta làm, ta đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, bây giờ khắp nơi đều rất nguy hiểm, chưa chắc ta đã làm được, nhưng ta sẽ tận hết sức để làm cho xong”. Trang Hoài Phi đưa tay vuốt vuốt lên đùi phải, cả người nghiêng hẳn sang trái, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự ổn định của giọng nói:

“Tình hình hiện nay rất nghiêm trọng. Chuyện của lệnh tôn triều đình đã có thông tri xuống vùng này. Cao Dương Nhất Đắc đại nhân là một nhân vật rất lợi hại, sư gia Tiêu Khê Vũ của y lại càng phiền phức hơn”. Y vỗ nhẹ lên đùi mình: “Hôm nay bọn họ đang hội họp ở Mi huyện, có lẽ là đang thương lượng việc bắt lệnh tôn đại nhân – bọn họ không hề mời ta. Chuyện này rất không bình thường”.

“Ý của huynh là...”. Nàng rất chú trọng đến điểm này: “Bọn họ đã bắt đầu nghi ngờ huynh?”.

“Cũng chưa chắc”. Trang Hoài Phi vẫn đưa tay xoa bóp các huyệt đạo trên đùi mình: “Có điều, nếu có hành động gì, thì phải thật nhanh”.

“Muội cũng biết tình hình khẩn bách”. Li Li cúi đầu, hai hàng lông mi khẽ chớp chớp: “Khi ở Vị Thủy, bọn muội đã gặp phải Phi Thiên Đường Lang”.

Trang Hoài Phi thoáng lộ vẻ ngạc nhiên: “Đường Lang? Kẻ này là một nhân vật rất khó dây vào, hẳn là huynh đệ của Đường Thiên Hải, con người rất háo sắc”.

Li Li nhướn miệng cười: “Chính vì y quá háo sắc, nên mới dễ muội thu thập”.

Trang Hoài Phi ngẩn người ra trong giây lát: “Giết rồi?”.

Ngữ âm của Li Li hết sức dịu dàng nhu thuận: “Chết rồi!”.

Trang Hoài Phi lại trầm mặc một lúc lâu rồi mới ngẩng đầu lên nói: “Vây thì phải càng nhanh càng tốt. Đường Thiên Hải là kẻ khí độ hẹp hòi, có cừu tất báo, chỉ cần phát hiện muội ở đây, nhất định hắn sẽ đeo bám đến cùng”.

Li Li ngẩng đầu lên nhìn Trang Hoài Phi. Bất kể nàng hóa trang thế nào, cảnh ngộ khó khăn thế nào, cũng không thể che giấu được ánh mắt diễm lệ tuyệt trần của nàng.

“Khi nào huynh giao thứ đó cho muội?”.

“Bao giờ thì lệnh tôn đến?”.

“Người... huynh không cần đợi nữa. Huynh cứ giao trước cho muội cũng được”.

“Việc này...”. Trang Hoài Phi hơi do dự, rồi lập tức nói: “Ngày ấy, khi Ngô đại nhân ủy thác ta làm chuyện này, đích thực đã nói ngoại trừ người thì muội cũng có thể lấy số kim ngân tài bảo đó. Còn những người khác thì tuyệt đối không thể”.

“Cha muội sợ rằng đang phải đánh lạc hướng những người truy tung, huynh biết đó. Truy Mệnh không phải là nhân vật dễ đối phó”.

“Vậy khi nào muội sẽ rời khỏi đây?” Y quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt nàng.

“Đêm dài lắm mộng”. Li Li kiên quyết nói: “Nhận được là muội lập tức đi ngay”.

Ngữ khí của nàng toát lên vẻ kiên quyết của phái nữ, kiên quyết mà rất mềm mại.

Mềm mại mà kiên quyết.

“Vậy thì tốt”. Trang Hoài Phi vẫn xoa xoa lên đùi mình, nói như đinh đóng cột: “Sáng sớm mai sẽ làm, quyết định như vậy đi!”.

Li Li lại hỏi: “Chuyện không thể chậm trễ, tại sao không phải là hôm nay?”.

Trang Hoài Phi đưa mắt nhìn ra ngoài, chậm rãi nói: “Đồ để trên núi. Trời sắp tối tới nơi. Trời tối làm sao có thể lên núi? Lên được núi, làm sao có thể đảm bảo không mất đồ vật?”.

“Ồ!” Li Li hiểu ra, nhìn theo ánh mắt y ra ngoài cửa sổ.

Trong phòng có sách.

Khắp phòng đều là mùi sách.

“Huynh vẫn thích đọc sách?”.

“Không có Nhan Như Ngọc thì trong sách vẫn còn Hoàng Kim Ốc mà!” Trang Hoài Phi cười cười nói đùa.

Li Li lườm y một cái, rồi nói: “Ai bảo huynh không có Nhan Như Ngọc? Không phải huynh vẫn lưu luyến hồng trần không chịu đi đấy sao?”.

Sau đó nàng chỉnh giọng nói: “Cha muội bảo muội hỏi ý huynh, số tài bảo này huynh cũng có phần, trước đó người đã nói, huynh có một phần. Nhưng nếu huynh đồng ý theo cha muội vong mệnh thiên nhai, bảo vệ cho người bình yên qua kiếp nạn, huynh có thể nhận ba hoặc bốn phần. Nếu huynh có thể đi cùng cha con muội, thì là tốt nhất”.

Trang Hoài Phi vẫn nhìn ra cửa sổ.

Dãy núi như tan biến vào hư vô.

Như một người khổng lồ đã đứng đó từ thuở khai thiên lập địa. Núi vẫn đứng đó bất động, nhưng sơn ý thì tràn ngập khắp thiên địa.

Li Li không đợi y trả lời, đã tiếp tục nói: “Huynh có biết tại sao trước khi yêu cầu huynh trả lại số kim ngân tài bảo đó, muội không hỏi huynh câu vừa rồi không?”.

Trang Hoài Phi chấp tay sau lưng, quay đầu lại hỏi: “Tại sao?”.

“Bởi vì muội biết nhất định huynh sẽ không nhận lời”. Li Li nói, giọng nói rất lạ, rất đặc biệt: “Huynh đã có Luyện Luyện cô nương, vì vậy huynh sẽ không rời khỏi đây đâu”. Nàng khẽ cười, rồi lại nói: “Một nam nhân tốt như huynh, cũng nên có được kết cục tốt như vậy”.

Trang Hoài Phi cắn chặt môi dưới, bàn tay vẫn không ngừng nắn bóp đùi, ánh mắt lại nhìn ra cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ có một cây đại thụ, thoạt nhìn có vẻ đầy hoa đỏ, nhưng thực ra chỉ toàn đỏ rực màu lá. Dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, mắt Trang Hoài Phi dường như cũng đỏ hồng lên.

Trời như muốn đổ tuyết.

“Nhưng huynh cũng không cần lo lắng. Muội đã nói với cha rồi. Người nói, cho dù huynh không đi, người cũng để lại cho huynh hai phần, để đền đáp công lao giữ báu vật giúp người. Có được số tài vật đó, chỉ cần huynh có thêm may mắn, muốn thành nhất phương chi chủ cũng không phải chuyện khó. Xưa nay huynh đều chí lớn tài cao, có điều chỉ thiếu vài phần vận khí mà thôi”. Li Li vừa đưa tay xoa đi lớp dịch dung trên mặt,

vừa giải thích. Lúc này gương mặt nàng đã thành một đồng hàm hồ, không phân biệt được chỗ nào mới là chân, chỗ nào mới là giả, phẳng phất dường như chỉ có thanh âm mới là chân thực: “Sau chuyện này, chúng ta ai đi đường nấy, không ai nợ ai nữa”.

Trời muốn đổ tuyết mà không đổ xuống.

Trang Hoài Phi muốn nói rồi lại ngập ngừng rút lại.

Y đương nhiên hiểu được ý Li Li muốn nói gì.

Y vốn định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra. Cuối cùng, y chỉ nói: “Có lẽ, muội đoán đúng. Muội mau đi rửa mặt đi, rửa hết đồ dịch dung. Hôm nay muội hãy ở cùng với Luyến Luyến, Tiểu Trân, Sa cô nương và cô cô, bọn họ đều không biết nội tình, vạn nhất có người đến gây phiền phức cũng sẽ sợ ném chuột vỡ đồ. Những chuyện còn lại hãy để ta ứng phó”.

Li Li rất không thích câu trả lời vô cảm của y. Nàng rất muốn tìm chuyện gì để châm chọc y một phen, để chứng thực y vẫn là y của trước kia, ít nhất, y vẫn còn là một hán tử có huyết tính:

“Muội nhìn ra, chân của huynh có gì đó không ổn. Cha nói: chân phải huynh đã thọ thương, hơn nữa còn thọ thương rất nặng”. Nàng lạnh lùng nói: “Kỳ thực, cho dù huynh có muốn, chỉ sợ cũng vô lực. Thiên sơn vạn thủy nan hành...”.

Y đột nhiên quay người lại, đột nhiên nói: “Chân ta còn chưa gãy. Ta không muốn đi cùng muội và Ngô đại nhân là bởi vì ta là bộ đầu, các người là đào phạm. Ta không bắt các người, là vì Ngô đại nhân. Ta nợ ân tình của người. Ta được ủy thác bảo quản đồ vật của người, ta không biết là thứ gì, ta cũng mặc kệ đó là thứ gì, ta sẽ trả lại cho đại nhân, nhưng sẽ không nhận sự báo đáp đó”.

Ngữ âm của y giống như một trận tuyết, chưa đến nơi đã kết thành băng: “Kỳ thực muội không cần nói với ta đó là gì, đáng giá bao nhiêu tiền, ta không cần. Ta chỉ phụ trách giao lại cho muội. Muội cũng không cần khích ta, ta không tin vào vận khí, ta chỉ tin vào bản thân mình. Có lẽ, không có vận khí cũng là một thứ vận khí. Ba mươi năm cũng chỉ bất quá là một cái búng tay mà thôi, vốn muốn là thần tiên quá hải, giờ lại thành tiểu quý lên bờ, vậy thì sao chứ? Ta nói giúp muội, thì nhất định sẽ giúp muội. Ta đi hay ở do ta quyết định, muội có kích ta cũng vô dụng”.

Li Li tức giận đến nổi nhất thời không nói được gì.

Tiểu Khứ đứng bên cạnh lên tiếng: “Trang gia... ngài thay đổi nhiều quá, thật khiến tiểu thư nhà chúng tôi thất vọng”.

Hô Niên Dã cũng tức giận trợn đôi mắt báo lên nhìn Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi lạnh lùng nói: “Tim ta đã chìm xuống đáy biển rồi”.

Li Li cuối cùng đã hoàn toàn hiểu được ý của y.

Nhân tình vẫn còn, chỉ bất quá không phải là tình nhân mà thôi.

“VẬY ĐƯỢC”. Li Li quay sang nói với Tiểu Khứ và Hô Niên Dã: “Chúng ta đi thôi!”.

Trang Hoài Phi chau mày nói: “Đi đâu?”.

Li Li lấy chiếc khăn ướt do Tiểu Khứ đưa cho lau mặt, rồi nói: “Bọn muội khác có chỗ đi, không làm phiền huynh nữa”.

Trang Hoài Phi lo lắng nói: “Bên ngoài rất nguy hiểm, bọn muội cứ đi như vậy, chỉ sợ...”.

“Chính vì bên ngoài rất nguy hiểm”. Li Li đón lấy tấm sa che mặt từ tay Tiểu Khứ, kiên quyết nói: “Bọn muội không muốn liên lụy đến huynh, vì vậy càng phải đi... huynh yên tâm, bọn muội có thể đến, tự nhiên cũng có thể đi”.

Trang Hoài Phi ậm ừ một tiếng: “Ta không giữ được muội sao?”.

Li Li đã dùng tấm sa che gần kín gương mặt ngọc, lạnh lùng nói:

“Tâm muội đã vô tình, ý đã lạnh tựa băng”.

Trang Hoài Phi biết nàng đang đáp trả những lời mình vừa nói ban nãy, biết nàng đang giận mình, có muốn cãi cũng không cãi nổi, bèn nói: “Muội hãy cẩn thận một chút”.

“Đa tạ!” Li Li vẫy tay, Tiểu Khứ và Hô Niên Dã liền đi theo nàng ra ngoài. “Sáng mai bọn muội sẽ đến lấy lại thứ thuộc về cha muội”.

Trước khi ra đến cửa, Li Li đảo mắt một vòng nhìn những thư tịch chất đầy khắp nhà, chậm rãi nói: “Hiếm có người nào ham đọc sách như huynh, Hoàng Kim Ốc này để cho huynh với Nhan Như Ngọc của huynh tương tự đi, muội không muốn làm phiền hai người”.

“Lắm phiền huynh rồi!”.

Trước khi đi, nàng còn buông lại một câu khách khí.

Thế nhưng, dưới ánh tà huy rực rỡ, Trang Hoài Phi vẫn kịp liếc nhìn dung nhan sau khi đã tẩy dịch dung của nàng, gương mặt tựa một đóa phù dung nổi trên mặt nước, khóe mắt long lanh ngấn lệ.

Trang Hoài Phi chợt bồi hồi cảm xúc.

Nhớ lại năm xưa.

- o O o -